

der maatte gribe til, naar der, uden at der paa anden Maade gøres Skade, aabnes Mulighed for, at dette overflødige Skriveri kan undgaas. De to Institutioner vil gennem Chefen blive knyttet saaledes sammen, og Kontorerne vil blive saaledes sideordnede med hinanden, at der under Administrationen vil være en ganske anderledes Kontakt, end Tilfældet hidtil har været, og der vil derigennem opnaas en Simplificering og Hurtighed med Hensyn til Sagerne Fremme, som jeg for mit Vedkommende tillægger betydelig Værdi, og som det undrer mig, at de Herrer, der har opponeret mod denne Ordning, ikke har Øje for. I denne Sammenhæng tilføjer da ogsaa Arbejdsanvisningsdirektoratet følgende: „hertil kommer“ — altsaa til det store Antal af Skrivelser, som udveksles — „at Sagerne Afgørelse undertiden trækker længere ud end ønskeligt som Følge af, at Oplysninger maa indhentes gennem Arbejdsløshedsinspektoratet og omvendt, ligesom ogsaa adskillige Sager, som efter deres Natur henhører under den ene af de to Institutioner, i flere Tilfælde indgaar til den anden, idet de paagældende Kommunalbestyrelser, Arbejdsgivere eller Arbejdere ret naturligt og til Dels som Følge af, at der, som nævnt i Loven, er Bestemmelser, som vedrører begge Institutioner, ikke kan have Klarhed over, hvorvidt et Spørgsmaals Afgørelse henhører under Arbejdsanvisningsdirektoratet eller under Arbejdsløshedsinspektoratet.“

Det er den Simplificering, som vil kunne opnaas gennem Tilvejebringelsen af en nøje Forbindelse mellem disse to Institutioner, der har foranlediget, at Lovforslaget fremsættes i den Skikkelse, det har faaet, og jeg tror, det vil virke efter sin Hensigt, ligesom jeg ogsaa føler mig forvisset om, at det i saa vid Udstrækning, som det overhovedet er muligt for Øjeblikket, vil medvirke til at tilvejebringe Arbejde, hvor der rejses Krav om Understøttelse som Følge af Arbejdsløshed, for saa vidt saadant i det hele taget er for Haanden. Naar man fremfører en Argumentation som den, der her er fremført, mod dette Grundprincip i Loven, maa jeg have Lov at henlede Opmærksomheden paa, at hvis vi ordner os paa den i Lovforslaget foreslaaede Maade,

bliver vi paa ingen mulig Maade derigen- nem stillet paa særlig Vis. Den Ordning, vi saa indfører, har de i Norge haft for deres Arbejdsløshedsforsikring lige siden 1915, og de er heller ikke ukendte med denne Ordning i England, selv om Forsikringen der selvfølgelig — det erkender jeg — er organiseret paa en helt anden Maade. Og under de Overvejelser, som for Tiden finder Sted i Tyskland angaaende Indførelse af en Arbejdsløshedslovgivning, er det netop det af Berlins Handelskammer stillede Forslag, som har den største Sandsynlighed for at faa Tilslutning, og ogsaa deri foreslaas en saadan Sammenføjning af den øverste Ledelse, hvad Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsanvisningen angaar. Ærede Medlemmer vil endvidere vide, at denne Side af Sagen var under Overvejelse ved Behandlingen af Arbejdsanvisningslovforslaget paa Rigsdagen i 1913, og at det væsentligt var de Vanskeligheder, der var en Følge af hele vor Arbejdsløshedskasseadministrations Indretning udover Landet, som var bestemmende for, at man ikke søgte allerede paa det Tidspunkt at tilvejebringe en nærmere Forbindelse mellem disse to hinanden saa nær beslægtede sociale Omraader.

Jeg takker de Herrer Ordførere for det konservative Folkeparti, for Venstre og for Erhvervspartiet for deres Tilslutning til det Princip, jeg her har omtalt, ligesom ogsaa for deres Udtalelser i det hele taget. Jeg maa udtale min Forundring over, at Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, i sine Efterforskninger efter Grundene til, at dette Lovforslag fremsættes, fæstede sin Opmærksomhed paa Muligheder, om hvilke det ærede Medlem ved en blot svag Eftertanke maatte vide, at de i Virkeligheden var umulige. Det ærede Medlem spurgte, om Grunden dertil var Arbejdernes øjeblikkelige svage Stilling. Det er den sædvanlige Svada fra de Herrer Side, fremsat med agitatorisk Hensigt. De Herrer kan hermed ikke have andet Formaal end at føre en Agitation, der er skadelig, thi ved hvilke Lejligheder har man her i Landet fra Lovgivningsmagtens Side benyttet Arbejdernes Svaghed til Skade for den sociale Lovgivning, i hvilken Arbejderne i første Række er interesserede? Det ærede Medlem burde derfor have undladt at nævne saadanne